

Arrest

nr. 99 543 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pashtun van etnische origine, bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u minderjarig. U bent afkomstig uit het dorp Goga Munda in het district Surobi van de provincie Kabul. Ongeveer twee jaar geleden viel de Taliban een konvooi van de Amerikanen en het ANA aan op de Jalalabad-Kabul snelweg die vlakbij uw dorp ligt. Na de aanval vluchtten de Taliban strijders terug naar hun uitvalsbasis in het dorp Mandikol. De Amerikanen konden de Taliban groep echter lokaliseren en voerden een luchtaanval uit waarbij zes of zeven Taliban strijders, waaronder de commandant, om het leven kwamen. De dag van het incident was uw vader, een taxichauffeur, in Mandikol omwille van een voor u onbekende reden. Zes of zeven dagen na het incident kwam de Taliban 's nachts naar uw ouderlijke woning en ontvoerde uw vader. Ze beschuldigden hem ervan hen te hebben verraden aan de autoriteiten gezien hij de dag van de luchtaanval in Mandikol was en daar

anders nooit komt. Ook was de Taliban op zoek naar u. U was die nacht echter op het verlovingsfeest van een vriend. Toen u de volgende morgen weer naar huis ging, vertelde uw moeder wat er was gebeurd en zei dat de Taliban ook u zocht. U bent vervolgens enkele dagen ondergedoken bij een vriend om te voorkomen dat de Taliban u zou vinden. De Taliban kwam enkele dagen later evenwel opnieuw naar uw woning, vroeg aan uw moeder waar u was en beledigde haar. Ondertussen had u contact opgenomen met uw schoonbroer en hem op de hoogte gebracht van wat er was gebeurd. Nadat de Taliban u een tweede keer was komen zoeken, regelde uw schoonbroer een smokkelaar en bent u onmiddellijk vertrokken uit Afghanistan. U was ongeveer 14 maanden onderweg voordat u op 8 september 2011 asiel vroeg in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) en geboortebewijs neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U legt dermate vage en weinig waarschijnlijke verklaringen af dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Vooreerst kon u het CGVS geenszins een overtuigende uitleg geven waarom net uw vader werd beschuldigd van spionage door de Taliban. Het enige wat u kon vertellen, was dat uw vader de dag van de luchtaanval aanwezig was in Mandikol, een plaats waar hij normaal nooit kwam, en daarom werd beschouwd als verrader (CGVS, p.14). U kon niet vertellen wat uw vader die dag deed in Mandikol, noch of hij iemand kende in Mandikol, noch of hij contacten had met de Taliban of met de Afghaanse autoriteiten of Amerikanen (CGVS, p.17-19). U erop wijzend dat het bedenkelijk is dat uw vader enkel en alleen omwille van zijn aanwezigheid in Mandikol als een spion zou worden beschouwd, repliceerde u dat het feit dat uw vader nooit naar Mandikol ging maar op de dag van de luchtaanval wel aanwezig was in het dorp, hem verdacht maakte bij de Taliban (CGVS, p.19), wat echter weinig overtuigend is. Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat het eveneens ernstige vragen oproept dat ook u gevisieerd zou worden door de Taliban. Gevraagd waarom de Taliban ook u zocht, giste u dat uw vader onder druk misschien uw naam had genoemd nadat hij werd ontvoerd door de Taliban, maar gaf u toe dat u het eigenlijk niet wist (CGVS, p.18). Wat betreft uw uitleg dat uw vader u zou hebben genoemd als medeplichtige, dient erop gewezen te worden dat de Taliban strijders al de eerste keer dat ze uw woning binnenvielen, op zoek waren naar u wat impliceert dat uw vader toen nog niets tegen hen had kunnen hebben gezegd (CGVS, p.14). U hierop wijzend, kwam u niet verder dan deze inconsistentie in uw verklaringen te beamen (CGVS, p.19). U hebt het CGVS aldus niet kunnen verduidelijken waarom u juist zou worden gezocht door de Taliban. Uw uitermate summiere verklaringen voor de problemen die uw familie zou kennen met de Taliban, zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig op de helling.

Verder is het hoogst bedenkelijk dat de Taliban strijders, de tweede keer dat ze u kwamen zoeken, een brief zouden hebben achtergelaten maar dat u in de verste verte niet kon vertellen wat er in de brief stond (CGVS, p.20-21). U erop wijzend dat van iemand die beweert zijn land te zijn ontvlucht uit vrees voor de Taliban redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij wil weten wat de Taliban hem verwijt, stelde u dat u de brief niet had gezien en u, noch uw moeder kunnen lezen (CGVS, p.21). U erop wijzend dat u had gezegd dat uw schoonbroer de brief wel had gelezen en u aldus aan hem had kunnen vragen wat de Taliban had geschreven, repliceerde u dat u niet had gevraagd aan uw schoonbroer wat er in de brief stond en dat hij alleen had gezegd dat u uw leven moest vrezen (CGVS, p.21). Uw gebrek aan interesse aangaande de inhoud van de dreigbrief, roept verder vragen op bij uw beweerde vrees.

Ten slotte is het eveneens bedenkelijk dat u niet weet of uw gezin nog problemen heeft gekend met de Taliban sinds uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.20). U stelde dat u uw schoonbroer niet meer kon bereiken en dat de laatste keer dat u hem had gehoord, u om uw documenten had gevraagd (CGVS, p.12 en 20). Dat neemt echter niet weg dat u – ofschoon u de kans daartoe had – hebt nagelaten uw schoonbroer te vragen naar een stand van zaken betreffende de problemen die u beweert te vrezen in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan toen u contact met hem had, wat de geloofwaardigheid van uw vrees verder ondermijnt.

Het geheel van voorgaande vaststellingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de Taliban. Bijgevolg kan u ter zake de vluchtelingenstatus niet worden toegekend, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

In casu kan evenwel Kabul als referentiepunt voor de beoordeling van subsidiaire bescherming worden genomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw zus en haar echtgenoot al zes tot acht jaar in Tangi wonen, een dorp of wijk, dicht bij de Pul-e-Charkhi gevangenis, die bij de stad Kabul hoort (CGVS, p.5). Het is trouwens diezelfde schoonbroer die uw vlucht uit Afghanistan heeft geregeld en de smokkelaar initieel heeft betaald (CGVS, p.13). Bovendien was uw schoonbroer degene met wie u nog contact hield na uw vertrek (CGVS, p.9). U hebt hem vijf of zes maanden geleden voor het laatst gesproken en hij heeft uw taskara opgestuurd vanuit Kabul (CGVS, p.9 en 12). Hierbij dient er bovendien nog op gewezen te worden dat uw moeder en twee broers bij uw zus en schoonbroer verbleven toen u voor het laatst contact had met hem (CGVS, p.9 en 13). Daarenboven hebben uw zus en haar echtgenoot een eigen huis en hebben ze geen financiële problemen (CGVS, p.5 en 14). Gezien bovenstaande vaststellingen kan er dan ook aangenomen worden dat u zich als nu bijna 18-jarige jonge man - volgens de door u neergelegde (identiteits)documenten zou u overigens al meerderjarig zijn (CGVS, p.12) -, bij terugkeer naar Afghanistan in Kabul kan vestigen teneinde de situatie in Surobi te vermijden.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen ben ik dan ook van oordeel dat Kabul in uwen hoofde een redelijk intern hervestigingalternatief biedt conform art. 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde taskara en uw geboortebewijs uitgereikt door het Openbaar Ziekenhuis van Kabul, zijn niet van dien aard de genomen beslissing te wijzigen. Deze bevatten immers enkel gegevens betreffende uw identiteit en herkomst die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker stelt ter zitting dat, aangezien de verwerende partij geen nota heeft ingediend, zij wordt geacht in te stemmen met de vordering. Bovendien worden op deze wijze zijn rechten van verdediging geschonden, zo betoogt hij.

2.2. Verzoeker alludeert op de sanctie die voorzien in artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt echter dat de verwerende partij slechts wordt geacht in te stemmen met de vordering indien zij niet ter terechtzitting verschijnt of vertegenwoordigd wordt. Aangezien de verwerende partij *in casu* ter terechtzitting is vertegenwoordigd, en aan het niet neergelegd zijn van een nota geen enkele door een reglementaire bepaling vastgestelde sanctie wordt verbonden, kan verzoeker niet worden gevolgd. In de mate dat hij nog opwerpt dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden omdat hij niet weet tegen wat hij zich nu moet verdedigen, wordt vastgesteld dat de verwerende partij ter zitting slechts stelt te volharden in de motieven van de bestreden beslissing en te verwijzen naar de stukken van het dossier. Tegen deze motieven heeft verzoeker zich middels zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift daadwerkelijk kunnen verdedigen, en daarbij kon hij desgewenst inzage nemen in het dossier. Van een schending van zijn rechten van verdediging is dan ook geen sprake.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149;

RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus wordt, zoals dat blijkt uit de hoger geciteerde beslissing, geweigerd omdat verzoeker dermate vage en weinig waarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Dit oordeel van de verwerende partij is ingegeven door de vaststelling dat (i) verzoeker niet aannemelijk kon maken waarom de loutere aanwezigheid van zijn vader in Mandikol op het moment van een luchtaanval hem verdacht maakte bij de Taliban, hij niet kon vertellen wat zijn vader daar precies deed, of hij er iemand kende, noch of hij contacten had met de Taliban, de Afgaanse autoriteiten of de Amerikanen, (ii) verzoeker evenmin aannemelijk kon maken dat hijzelf geïnterviewd werd door de Taliban en daarover inconsequente verklaringen had afgelegd, (iii) verzoeker de inhoud van de dreigbrief niet bleek te kennen, niettegenstaande zijn schoonbroer hem had gelezen, (iv) verzoeker niet weet of zijn gezin nog problemen kende met de Taliban en zich daarover niet heeft geïnformeerd.

3.6.1. Verzoeker doet in eerste instantie gelden wat volgt :

“Ten eerste. Verwerende partij vindt het bedenkelijk dat de vader van verzoekende partij enkel en alleen omwille van zijn uitzonderlijke aanwezigheid in Mandikol op de dag van de luchtaanval van de Amerikanen op de Taliban daar deze Taliban zouden hebben doen besluiten dat hij een spion voor het Amerikaanse leger was waarna hij en verzoekende partij door hen werden vervolgd.

Het associatief denken door zaken of gebeurtenissen die dicht bij elkaar staan (ruimte) of voorvallen (tijd) aan elkaar te koppelen is een basisvorm van het menselijk denken en wordt in de psychologie als principe algemeen erkend:

Associatief leren heeft te maken met het leren van associaties tussen gedrag en bepaalde prikkels in de omgeving. Het wordt ook wel aangeduid als stimulus-respons leren of conditionering. Veel aangeleerde vormen van affectief gedrag en daarbij optredende emoties (bijvoorbeeld: vrees, agressie of een prettig gevoel) zijn gebaseerd op deze elementaire vorm van leren, (<http://nl.wikipedia.org/wiki/Leren>)

Niet de verklaring van verzoekende partij is ongeloofwaardig maar de onwetendheid van verwerende partij hierover is eerder onbegrijpelijk.

De raadsman van verzoekende partij heeft bovendien een toelichting over militaire tactiek gegeven die in het gehoorverslag van verwerende partij werd genoteerd (zie pp. 23 en 24 van het gehoorverslag van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen van 10 augustus 2012). De tekst luidt:

Advocaat: Mijn eerste opmerking is dat mijn cliënt zijn volledige medewerking heeft verleend door gedetailleerd te antwoorden en zeer spontaan, en volledig zijn verhaal te vertellen. De tolk heeft notities genomen en ik vraag dat deze aan het dossier worden toegevoegd. Hij heeft ook documenten neergelegd. In het bijzonder zijn originele taskara ter staving van zijn identiteit en hij heeft een aannemelijke uitleg gegeven waarom hij de andere documenten niet heeft. Het CGVS heeft verschillende foto's getoond. Op een eerste foto is er geen herkenningspunt zichtbaar, het gaat over veel muurtjes en zonder herkenningspunt is dat uiteraard moeilijk herkenbaar, op een tweede foto staan wel duidelijk herkenningspunten en door de beschrijving die cliënt kon geven, als ook de situering van de verschillende gebouwen en het plan van, de verschillende wegen, toont hij aan dat hij werkelijk uit zijn streek afkomstig is samen met andere vb. De vragen van het CGVS over de tactiek, van de aanval door de Taliban is moeilijk voor cliënt te beoordelen omdat hij niet aan de aanval deelnam en ook op het moment zelf niet is gaan kijken, wat een logisch, reactie is. Dat verklaart dan ook zijn beperkte kennis. In verband daarmee, moet ook de aanval op de Taliban in het dorp Mandikol vermeld worden. Het CGVS heeft het blijkbaar moeilijk om een verband te vinden tussen de vervolging en de aanwezigheid van zijn vader in het dorp. De militaire tactiek is zo dat wanneer een plaats zal gebombardeerd worden er te velden ook iemand, moet zijn die het bombardement kan sturen. De associatie van de aanwezigheid van de vader als vrij onbekende persoon in het dorp op dezelfde dag als het bombardement kan gemakkelijk beschouwd worden als het oog dat in deze aanval moest aanwezig zijn. Het is onbelangrijk of cliënt of de vader werkelijk collaboreerden met de Amerikaanse troepen of Afghaanse overheid. Volgens de vreemdelingenwet is het voldoende dat de agenten van vervolging geloven dat cliënt collaboreert of spioneert. Er is geen contradictie in de vaststelling dat cliënt bij het eerste bezoek van de Taliban ook wordt gezocht en zijn later antwoord op de vraag van het CGVS, wat zijn vader eventueel zou kunnen gezegd hebben. Hij zei: ik weet het niet, maar heeft toch geprobeerd om een verklaring te geven. Daarom mag het hem niet kwalijk worden genomen als het hypothetische antwoord niet volledig in zijn bekend verhaal zou passen. Cliënt voldoet aan de criteria omdat hij asiel heeft gevraagd in België en een gegronde vrees heeft voor zijn leven, fysieke vrijheid omwille van de vervolging door de Taliban voor gemeente spionage of collaboratie. Hij kan niet rekenen op de bescherming van de nationale overheden omdat zijn land in conflict is zonder centraal gezag of controle of dat het recht kan worden afgedwongen. De Taliban is bovendien in de maatschappij geïntegreerd via de burgers. Het is dus zinloos om klacht neer te leggen, want ervaring leert dat het tot niets leidt. Cliënt beschikt niet over een 1VA omdat, hij niet kan terugvallen op een sociaal, familiaal opvang netwerk. Zijn enige oom aan vaderszijde heeft hij nooit gezien en hetzelfde geldt voor zijn tantes. Bovendien is cliënt al 2 jaar weg uit zijn land, sedert jeugdige leeftijd waardoor hij de banden met zijn land van herkomst reeds ernstig heeft verloren, Ik dank u.

Verwerende partij houdt geen enkele rekening met die toelichtingen die nochtans de logica van de verklaringen van verzoekende partij blootleggen."

3.6.2. De verwijzing, door verzoekers raadsman, naar de militaire tactiek die zou vereisen dat bij het plannen van een luchtbombardement ook steeds iemand te velde aanwezig moet zijn om dat bombardement te sturen, en dat verzoekers vader, door zijn aanwezigheid als vrij onbekende persoon in het dorp, gemakkelijk kan worden beschouwd als het "oog" dat in deze aanval aanwezig moest zijn, dient erop te worden gewezen dat deze uiteenzetting over de gehanteerde tactiek op geen enkele wijze wordt ondersteund met objectieve en bewijskrachtige gegevens, zodat het slechts een blote bewering betreft. Voorts mag niet worden voorbijgegaan aan het feit dat, terwijl zijn vaders aanwezigheid in Mandikol klaarblijkelijk de oorzaak was van zijn problemen, verzoeker niet kon vertellen waarom zijn vader daar precies aanwezig was en wat hij daar deed, hetgeen des te meer klemt nu verzoeker wel wist te zeggen dat hij daar normaal gezien nooit kwam. Verder kon verzoeker ook niet zeggen of zijn vader contacten had met de Taliban, de Afghaanse autoriteiten of de Amerikanen. Dat zijn vader zou worden beschouwd als een spion door de Taliban omwille van zijn loutere aanwezigheid in Mandikol is dan ook niet meer dan een blote bewering, die meteen ook verzoekers argument dat het voldoende is dat de actoren van de vervolging ervan overtuigd zijn –ongeacht of het al dan niet waar is- dat zijn vader daadwerkelijk een spion was, om de gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Daarbij komt nog dat verzoeker evenmin aannemelijk wist te maken waarom hijzelf dan zou worden gevisieerd en dat zijn verklaringen daarover niet coherent bleken te zijn, zoals dat niet door hem wordt betwist. Deze vage verklaringen zetten, zoals de verwerende partij terecht doet gelden in de bestreden beslissing, de geloofwaardigheid van het relaas op de helling. Verzoekers uiteenzetting over het associatief denken neemt niet weg dat zijn verklaringen vaag zijn en niet aannemelijk. De andere

passages uit het gehoorverslag over de tussenkomst van zijn raadsman doen evenmin afbreuk aan het hiervoor gestelde.

3.7.1. Ten aanzien van verzoekers onwetendheid over de inhoud van de dreigbrief, doet hij gelden dat hij de inhoud enkel kende uit wat zijn schoonbroer hem vertelde. Het is algemeen bekend dat de ongeschooldheid in Afghanistan wijdverspreid is. Niets sluit dus uit dat verzoekers schoonbroer niet alles heeft begrepen van wat er in de brief stond.

3.7.2. De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag niet alleen blijkt dat verzoeker niet weet wat er precies in de dreigbrief stond, maar evenzeer dat hij zijn schoonbroer niet heeft gevraagd wat erin stond (gehoorverslag, adm. doss. stuk 5, p 21). Het is verre van aannemelijk dat verzoeker niet wou weten wat hem precies door de Taliban werd verweten. Zijn desinteresse voor wat betreft de inhoud van de dreigbrief is dan ook van aard de ernst van de voorgehouden problemen dermate te relativiseren dat ze tot ongeloofwaardig moeten worden herleid. Verzoekers argument, in zijn verzoekschrift, dat het niet uitgesloten is dat zijn schoonbroer misschien niet alles kon begrijpen, doet aan het voorgaande geen afbreuk, en is overigens een loutere bewering zonder meer, die niet van aard is het desbetreffende motief in een ander daglicht te stellen.

3.8. Eenzelfde desinteresse manifesteert zich op het vlak van het actuele karakter van verzoekers problemen. Verzoeker kan niet zeggen of zijn gezin nu nog problemen kent met de Taliban, nu hij het land heeft verlaten, terwijl van een asielzoeker die zijn gezin verlaat, toch kan worden verwacht dat hij zich vergewist van de evolutie van zijn problemen, omdat concrete informatie daarrond hem zou toelaten een zo concreet en correct mogelijke inschatting te maken van het risico dat hij zou lopen bij terugkeer naar zijn familie in zijn land van herkomst. Verzoeker tracht zijn desinteresse te vergoelijken door het feit dat communiceren met zijn familie slechts zelden gebeurt en duur is. Bij de korte communicatie, zo stelt verzoeker, heeft hij ervan geprofiteerd om de schriftelijke bewijsmiddelen die konden worden neergelegd te vragen, zo stelt hij. Hij kan daarin echter andermaal niet worden bijgetreden: uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker zijn schoonbroer twee keer gesproken heeft, zodat het niet kan worden aangenomen dat –zelfs wanneer de gesprekken kort zouden zijn geweest omdat ze duur waren- hij niet heeft gevraagd naar de situatie ter plaatse en het lot van zijn gezinsleden in het licht van de voorafgaandelijke bedreigingen van de Taliban aan zijn adres. De verwerende partij kon deze bevindingen derhalve wel degelijk betrekken bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag.

3.9.1. Verzoeker doet ten slotte gelden dat geen rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd en dat zowel zijn voogd als zijn raadsman bezwaren hebben geuit tegen de “aandringerige” vragen van de verwerende partij die bij hem een gissend antwoord uitlokten. Verzoeker verwijst daartoe naar de slotpassage uit het gehoorverslag, waarin zowel aan de voogd als aan verzoekers raadsman wordt gevraagd of zij nog iets wensten toe te voegen.

3.9.2. De Raad stelt vast, na lezing van het gehoorverslag, dat noch verzoekers voogd, noch zijn raadsman op enig moment tijdens het gehoor zich hebben verzet tegen de wijze waarop het gehoor is verlopen, zoals hij thans wil doen uitschijnen. Beiden hebben de antwoorden en de positie van verzoeker toegelicht en hebben erop gewezen dat, niettegenstaande hij een aantal dingen niet wist, hij steeds heeft trachten te antwoorden, wat hem niet ten kwade mag worden geduid. Verder blijkt ook nergens uit het gehoorverslag dat aan verzoeker vragen werden gesteld die buiten het te verwachten spectrum zouden vallen en evenmin dat hij zou zijn aangespoord om, wanneer hij het antwoord niet wist, te gissen naar het antwoord. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat het gehoor niet naar behoren zou zijn gevoerd.

3.10. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van het asielrelaas door de verwerende partij, dat terecht ongeloofwaardig werd bevonden. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen. Verzoekers argument dat het onderzoek naar een intern vluchtalternatief veronderstelt dat hij werkelijk een gegronde vrees heeft voor zijn leven, rust overigens op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Het onderzoek naar het intern vestigingsalternatief werd gevoerd in het kader van het onderzoek naar de nood aan het verlenen van subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in het land van herkomst en heeft als dusdanig geen weerslag op de beoordeling van de geloofwaardigheid van het individuele relaas van verzoeker. Aangaande deze beoordeling kan worden verwezen naar hetgeen hierna uiteengezet wordt.

3.11. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus zou worden toegekend.

3.12. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

3.13. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de voormelde wet .

3.14. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de situatie in Kabul heeft genomen als referentiepunt om de nood aan internationale bescherming van verzoeker te beoordelen.

3.15. Verzoeker stelt dienaangaande dat het IVA door de verwerende partij moet worden afgetoetst door de individuele beoordeling van de situatie van de betrokken persoon en de haalbare mogelijkheden. Een algemene verwijzing naar veiligheidsrapporten voldoet niet aan die individuele evaluatie, zo stelt hij: elke overweging of argument ontbreekt om in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet te kunnen besluiten dat van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt.

3.16. In de bestreden beslissing overweegt de verwerende partij desbetreffend het volgende :

“In casu kan evenwel Kabul als referentiepunt voor de beoordeling van subsidiaire bescherming worden genomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw zus en haar echtgenoot al zes tot acht jaar in Tangi wonen, een dorp of wijk, dicht bij de Pul-e-Charkhi gevangenis, die bij de stad Kabul hoort (CGVS, p.5). Het is trouwens diezelfde schoonbroer die uw vlucht uit Afghanistan heeft geregeld en de smokkelaar initieel heeft betaald (CGVS, p.13). Bovendien was uw schoonbroer degene met wie u nog contact hield na uw vertrek (CGVS, p.9). U hebt hem vijf of zes maanden geleden voor het laatst gesproken en hij heeft uw taskara opgestuurd vanuit Kabul (CGVS, p.9 en 12). Hierbij dient er bovendien nog op gewezen te worden dat uw moeder en twee broers bij uw zus en schoonbroer verbleven toen u voor het laatst contact had met hem (CGVS, p.9 en 13). Daarenboven hebben uw zus en haar echtgenoot een eigen huis en hebben ze geen financiële problemen (CGVS, p.5 en 14). Gezien bovenstaande vaststellingen kan er dan ook aangenomen worden dat u zich als nu bijna 18-jarige jonge man - volgens de door u neergelegde (identiteits)documenten zou u overigens al meerderjarig zijn (CGVS, p.12) -, bij terugkeer naar Afghanistan in Kabul kan vestigen teneinde de situatie in Surobi te vermijden. “

3.17. Dat niet werd gemotiveerd omtrent de mogelijkheid van verzoeker om zich in Kabul te vestigen, kan derhalve niet worden gevolgd.

3.18. Verzoeker stelt verder dat hij niet beschikt over een sociaal en familiaal netwerk in Kabul, en evenmin in andere delen van het land, maar in het licht van zijn eigen verklaringen over zijn zus en zijn schoonbroer, zoals die hiervoor werden weergegeven, kan hij deze blote bewering niet staande houden zonder enige verduidelijking die het aannemelijk zou maken dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op foutieve gegevens of elementen. Het argument dat hij niet kan terugvallen op zijn enige oom aan vaderszijde omdat hij hem nooit heeft gezien en hetzelfde geldt voor zijn tantes, doet immers geen afbreuk aan de bevindingen van de verwerende partij, op grond van verzoekers eigen verklaringen, over het gezin en de situatie van zijn zus en schoonbroer, die wonen in een dorp of wijk in Kabul, alwaar hij zich dus, als jongeman, zeker zou kunnen vestigen. Het argument dat hij reeds twee jaar weg is uit zijn land waardoor hij de banden ermee heeft verloren, is evenzeer een blote bewering, die aan het bovenstaande geen afbreuk doet.

3.19. De Raad is derhalve samen met de verwerende partij van oordeel dat verzoeker zich in Kabul kan vestigen en stelt verder vast dat de pertinente beoordeling van de veiligheidssituatie aldaar, op grond van de stukken van het administratief dossier, door verzoeker ongemoeid wordt gelaten, zodat deze

onverminderd kan worden bijgetreden. Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet is derhalve evenmin aannemelijk gemaakt.

3.20. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS